

deelde — aan een Amsterdammer van goeden huize, doch helaas! van Luthersch kerkgehoof. Aan zoo iemand, had Leentjes vader, een vurig lid der publieke kerk, verklaard, zou hij zijne dochter nimmer willen schenken. Leentjes moeder was op hare zijde en had er denzelfden morgen nog op gewezen, hoe Calvinisten en Lutheranen toch beiden Protestanten waren en elkander broeders noemden. Vader echter had, als naar gewoonte, boos geantwoord: „Nu ja! dat broederschap zit er, God beter 't! dik op, en zij choqueeren bij alle gelegenheden zoo weergaasch op elkander, dat het der pijn waard is om te hooren.” Leentje was diep bedroefd en haar kwijnende oogjes van porceleinen herderinnetje namen eene innig verslagen uitdrukking aan. Mientje voelde geheel met hare vriendin mede, doch vond plotseling eene oplossing: zou de Luthersche galant, indien hij het ouderlijk geloof niet geheel wilde verzaken, wellicht bereid kunnen gevonden worden zich, zooals men dit noemde, te laten *moffelen* tot lid der publieke kerk? Daarvan had Mientje haar vader een geval hooren verhalen; het ging, bij iemand van geld en fatsoen, heel gemakkelijk. De predikant, die den andersdenkende aannam, lichtte er de hand mede; hij ondervroeg uitsluitend omtrent datgene, waarin beide gezindten overeenstemden en vermeid een onderzoek naar de punten, welke de ander niet kon toestemmen; mocht een Amsterdamsch predikant niet bereid gevonden worden, dan kon men altijd terecht bij een dorpsdominee of bij de Fransche of Engelsche kerk. De man was dan voor het uiterlijk Calvinist, terwijl hij in 's harten grond het geloof der vaderen bleef toegedaan. Iets dergelijks gebeurde keer op keer, vooral bij Menisten van middelen en geboorte, die op het kussen wenschten te komen.

Zoover waren zij gevorderd, toen mevrouw van Arken zich bij haar voegde. Zij moest het hare hebben van de proestpartij aan tafel, waarbij, ze had het best gemerkt, juffrouw Doorzicht betrokken was geweest. Mientje vond het heel akelig dat hare moeder zoo goed uit de oogen keek, maar zij maakte geen moordkuil van haar hart en verhaalde van de noodlottige gelijkenis met den kalfskop. Mevrouw van Arken schudde afkeurend het hoofd: „'t Is zonde; alle eerbied voor oudere menschen is er bij het tegenwoordige jonge geslacht uit. Dat komt van die ongelukkige filosofie en al die nieuwerwetsche begrippen. Gij, stoute kleuters, hebt de juffer zoo van streek gemaakt, dat ze er puur stil van geworden is.” De meisjes werden, hoe ongaarne ook, meegetroond naar juffrouw Doorzicht, terwijl haar wel ernstig werd opgedragen, met het goede mensch een wellevend praatje te maken en den onaangenen indruk van straks bij haar uit te wischen. Zij volgden schoorvoetend, achter mevrouw's rug guitige blikken wisselend, nog vol jolige pret als ze aan den kalfskop dachten. En zoo kwamen ze in het priëeltje, waar mevrouw Noordhuijs en juffrouw Doorzicht gezeten waren. Beiden hadden den vinger op den mond en wezen met de oogen naar de op den tuin uitkomende ramen der eetkamer, waaruit de stemmen der heeren steeds luider en heftiger haar tegenklonken. „Dat is niets,” meende de gastvrouw, al gevoelde zij zich zelve eenigszins onthutst; „zij drinken zeker nog een glaasje Bourgonjer na en daar zit veel